

G E S C H I E D E N I S V A N O N Z E C L U B

In deze nieuwe rubriek van ons boegvaarderke ligt het in de bedoeling om een aantal mensen aan het woord te laten en een aantal feiten aan te halen die in de loop van het 40-jarig bestaan voor onze vereniging van grote betekenis waren. En wet wie kunnen wij deze reeks dan beter openen dat met aan één van de stichters en nog steeds huidig voorzitter Harry Broekx te vragen hoe het de eerste jaren allemaal verliep. Hij verontschuldigt zich al vooraf dat hij zich niet meer alle details kan herinneren maar het zijn er toch nog genoeg om er een heel boek over te schrijven. Dit is nu "vooralsnog" niet de bedoeling, daarvoor wachten wij misschien tot anderen de ontbrekende delen opvullen, en wij hopen alleszons dat vele mensen de geschiedenis van "onze" klub helpen schrijven. Hier volgt dan het eerste relaas van onze voorzitter.

Tijdens de oorlogsjaren waren er reeds enkele kanovaarders actief te Neerpelt, waaronder Harry Klok, Harry Broekx, Jaak Iaukens, Bert Ceelen en nog enkele anderen. De meeste voeren met zware

platbodems die in Neerpelt zelf door schrijnwerker Pier Driesen gemaakt werden, anderen beschikten reeds over een vouwboot. Enkele vaarders waren aangesloten bij de Breesse Watersport Club die toen reeds rivieren in de Ardennen afvoer.

De Neerpeltse "kern" maakte vooral tochten op het kanaal, de Dommel en de Warbeek. Tijdens één van deze tochten op de Dommel in mei 1945 kwamen de Neerpeltenaren in contact met de leden van de kanoclubs "De Venbergse Molen" uit Valkenswaard en "De Genneper Molen" uit Eindhoven. Eén van de grote promotoren van deze laatste club was Ad Straatman. Besloten werd te Neerpelt een kanowedstrijd te houden in juni 1945 en dit tussen de 2 hogervermelde clubs en met deelname van o.a. ook de Neerpeltenaren Jaak Laukens en Harry Klok. De dag vóór de wedstrijd kwamen de Nederlandse deelnemers reeds in Neerpelt aan en overnachtten er in tenten. Zij hadden de Dommel stroomopwaarts gevaren en hiervoor werd toelating gevraagd en verkregen van de douane. De te varen afstand op de wedstrijden bedroeg 800m en om een degelijke verbinding te krijgen tussen start en aankomst had RTT-technieker en mede-organisator Louis Berghs er niet beter op gevonden dan de kabels die de Engelsen na de bevrijding langs het kanaal gehangen hadden en die naar hij waarschijnlijk dacht toch niet meer veel dienst deden te gebruiken. De verbinding was wel goed, maar de Engelsen konden er zo niet mee lachen en tijdens de wedstrijden zelf werd Louis door de Engelse militaire politie naar Leopoldsburg afgevoerd. Intussen namen wel enkele Engelse soldaten deel aan de zwemwedstrijden die aan deze eerste kanowedstrijden in Neerpelt gekoppeld werden.

De wedstrijden zelf werden een enorm succes. Tussen de 2 en de 3.000 toeschouwers vonden de weg naar de kanaalboorden, waaronder ook de hoofdredacteur van het Belang van Limburg, de latere senator Bert Leynen, die speciaal naar Neerpelt kwam om verslag op te maken. Practisch aangelegd als die van onze club altijd geweest zijn, hebben zij hem dan maar dadelijk op de aankomstwagen laten meehelpen. (n.v.d.r. het is waarschijnlijk daarom dat het "Belang" daarna nog maar zeer sporadisch een verslaggever naar de Neerpeltse kanowedstrijden stuurde).

Wegens het overweldigend succes van de wedstrijden werd 's avonds bij de familie Klok besloten een kanoclub op te richten onder de naam van "Neerpeltse Watersport Club". De meeste helpers waren op deze vergadering tegenwoordig, o.a. Harry Klok, Jaak Laukens, René Loos, Jos Hermans, Lucien Hermans, Louis Berghs (hij was intussen terug vrijgelaten), Harry Broekx en nog enkele anderen. Als voorzitter werd op deze vergadering Harry Broekx aangeduid en als sekretaris Harry Klok. Startkapitaal voor de club was er genoeg want de wedstrijden hadden veel meer dan verwacht opgebracht. Van meetafaan werd besloten een wedstrijdclub uit te bouwen met als wedstrijdboten de platbodems R1S en R2S met dezelfde afmetingen als de huidige K1's en K2's en er werd aangesloten bij het gewest Zuid van de Nederlandse Kano Bond waarbij naast Valkenswaard en Eindhoven ook nog ondermeer Venlo, Tilburg, Helmond, Breda en nog enkele andere clubs aangesloten waren.

Een eerste noodzakelijkheid voor de nieuwe club was om te voorzien in de vereiste wedstrijdboten, namelijk de R1S en de R2S. Dit materiaal moest in Nederland gekocht worden daar deze boottypes in België niet gebruikt werden. De aankoop van deze boten is een verhaal apart. Zij werden vooral bij de internationale kanovaarder Kraaijer in Zaandam en bij Kneulman in Amsterdam aangekocht, dit

4.
vaak in ruil voor Belgische fietsenbanden en nylonkousen waarop de Nederlanders in die tijd zeer verslingerd waren. De boten werden geleverd op de Venbergse Molen in Valkenswaard bij Rietra en door de leden van de plaatselijke klub over de Dommel naar de grens gebracht met als beloning een pakje sigaretten. Aan de grens werden ze dan door onze leden overgenomen.

Als botenloods werd langs het kanaal een oude zogenaamde "potstal" gehuurd die vroeger dienst deed als tijdelijke nachtverblijfplaats voor de paarden die de schepen langs het kanaal trokken. Een "potstal" had geen verharde vloer zodat bij het regelmatig "uitemesten" telkens een gedeelte van de onderlaag meekwam. Zodoende was er na verloop van tijd een groot gat ontstaan dat door voorzitter Harry Broekx en sekretaris Harry Klok "deskundig" opgevuld werd met het slip dat langs de boorden van de weg opgehoopt lag na het vegen van de bermsloot. De voederbakken voor de paarden werden een paar jaar later van de muren afgekappt door Gerard Kuppens en Pier en Arnold Salaets zorgden nog later voor de verharding van de vloer. De caféruimte van hetzelfde huis deed dienst als lokaal voor de vereniging.

45)
Van meetafaan werd deelgenomen aan de wedstrijden in het gewest Zuid. Onze eerste vaarders waren op dat moment Harry Klok, Jaak Laukens, Mon Van Gils en Corry Evers. Later zijn daarbij gekomen de gebroeders Umans, Pier Verhoeven, de gebroeders Driesen, Jacky Van Moorsel, de gebroeders Kuppens, de gebroeders Salaets en nog enkele anderen.

46)
De verplaatsingen naar de Nederlandse wedstrijden gebeurden als volgt. Men trok per fiets naar Valkenswaard, gewoonlijk met een 20 à 30-tal mensen. De klub van Valkenswaard beschikte over een grote trekker met oplegger voor het vervoer van dieren. In het midden van de vrachtwagen bevond zich een stellage voor het opbergen van de boten en langs de zijanten stonden de banken voor de passagiers. Onze wedstrijdvaarders moesten alleen een paddel meebrengen. De boten werden ter beschikking gesteld door de organiserende vereniging en door de klub van Valkenswaard. 's Avonds vaak na 12 uur, moest men 15 km op de fiets terug van Valkenswaard naar Neerpelt.

47)
Ook werd op dezelfde wijze regelmatig deelgenomen aan wedstrijden in Delft, Amsterdam, Zutphen en nog enkele andere plaatsen in Noord-Nederland. Bij deze gelegenheid werd - en dit in schril contrast met de gebruikte vervoermiddelen - gewoonlijk overnacht in de beste en duurste hotels van deze steden. Dit was uiteindelijk nog zeer goedkoop daar de gulden op de zwarte markt nog voor geen 6 frank kon gekocht worden. De enige moeilijkheid was echter om deze guldens over de grens te krenge, en dit wegens de strenge deviezencontrole. De officiële koers van de gulden was op dat moment immers 13 frank.

48)
Rond deze tijd werd Michel Spooren sekretaris en Harry Umans ontdervoorzitter, terwijl de vroegere sekretaris Harry Klok de eerste trainer werd.

Na enkele jaren, in 1948, werd aangesloten bij het Belgisch Kano Verbond en de eerste wedstrijd die in België betwist werd was de marathon van Hoboken naar Niel over de Schelde en de Rupel. en waarin onze nieuwe aanwinst René Van de Broek een eerste plaats

Vervolg "Geschiedenis van onze klub" van blz. 4

behaalde. De organiserende klub voorzag een zeer mooie prijs voor hun "kampioen" en zag deze prijs nu aan hun neus voorbijgaan en zo zorgde het eerste contact met het Belgisch kanowereldje reeds voor een eerste woordenwisseling, iets wat we later nog meermaals mochten beleven.

Geleidelijk aan werd deelgenomen aan de meeste Belgische wedstrijden, waaronder de handicapwedstrijd Brussel-Vilvoorde op het zee-kanaal. Deze wedstrijd werd zelfs driemaal achtereenvolgend gewonnen door een lid van onze klub, ondermeer door Pier en Arnold Salaets. De grote wisselbekers die toen meegebracht werden zijn nu nog steeds in ons lokaal te vinden maar de "tand des tijds" heeft er spijtig genoeg voor gezorgd dat zij niet meer op het voorplan staan.

Het vervoer naar de Belgische wedstrijden en van dan af ook naar de Nederlandse geschiedde met de melkwagen van Harry Fransen. Deze werd tijdens het weekeinde omgebouwd tot in vergelijking met de vroegere "beestenwagen" een voor die tijd comfortabel busje met ondermeer 18 zetels. Hierop werd een stellage gebouwd waarmee 8 boten konden vervoerd worden. Deze Neerpeltse primeur werd alras door andere clubs overgenomen.

Intussen werd ook in Neerpelt jaarlijks een wedstrijd georganiseerd, een wedstrijd die wij nu de "Neerpeltse kanoregatta" noemen en die dit jaar aan haar 40ste uitgave toe is. Buiten de Neerpeltse vaarders bestond het deelnemersveld lange tijd voor 90% uit Nederlanders. Blikvanger op deze wedstrijden was de 4km-handicap "de doortocht". Deze wedstrijd was vooral bij de Nederlanders in trek omdat elke deelnemer achteraf een prachtige prijs in natura ontving, die bijeengehaald werden bij de Neerpeltse handelaars. De prijzen voor de andere wedstrijden waren vooral bekens en wisselbekens, waarvan velen ons geschonken werden door de heer Hoedemakers, voorzitter van de turnklub "Hoger Op" en die hij haalde uit de verzameling die vroeger zelf door deze dynamen daarna opgepoetst door de leden onderleiding van mevrouw Spooren, de echtgenote van de sekretaris.

Hiermee besluiten wij deze eerste bijdrage aan de geschiedenis van onze klub. Wie meer wil weten over wat de voorzitter nog allemaal te vertellen heeft zal zeker het volgend boegvaarderke niet mogen vergeten te lezen.

+ + + + +